

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: HØSTEN, af 'Poetiske Skrifter', Første Deel', 1805

Citation: Oehlenschläger, Adam: "HØSTEN, af 'Poetiske Skrifter', Første Deel', 1805", i Oehlenschläger, Adam: *Poetiske Skrifter I*, udg. af H. TOPSØE-JENSEN , 1926-1930, s. 65. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-oehl01val-shoot-workid64905.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter I

HØSTEN.

Atter jeg skuer dig hist, du dig nærmer, du rynkede Gubbe!
Bleg ved den vindtørre Stav gaaer du din jevnlige Gang.
Stormen flagrende slaaer i din sølvgraa Lok, og dens Bladkrands
Rives i visnede Løv ned, og omhvirvler din Fod.
Venlige kolde Taarer i Øinene staae. Hvor de funkle!
Trille saa langsomt og tungt ned paa den indfaldne Kind.
Eensom, bladløs vinker til Hvile den falmede Løvsal;
Himlen, som nylig var graae, skiller sin natlige Skye.
Maanen sværmerisk vild bag de vældige Rifter fremfunkler,
66 Breder sit døende Skin over den gule Natur;
Smiler saa mat og vemodig til dig, som henstirrende flætter
End af de seneste Løv Issen en grønbladet Krands.
Høst! du er Fuldmaanens Ven. Hvad har I Oldinger begge
Vel hinanden hver Nat hemmeligt da at betroe?
Taler I vise Gubber om bedre, om skønnere Tider?
Ak da indlader og mig! Kier er slig Tale min Siel.
Gustne, nedbøvede Mand! kier varst du altid mit Hierte;
Natte vandrer og du! med det bedrøvede Blik.
Deilig er Ynglingen Vaar, med sin Rosenkind og sin Tinding
Martsviolomslyngt, Blikket som Morgenens Glød;
Men som en Engel fra Gud, der i høi, der i salig Begeistring
Staaer for den skuende Siel, faurt i dens reneste Nu,
Hiertet da bankende slaaer og sig Armen strækker med Tvivl ud,
For at trykke ham fast, fast til det luende Bryst;
Flux som en hvidklar Kugle, der ruller i natlige Dunstkreds,
Udi sin skønneste Glands svinder han bort for dit Blik -
Saa den rødmende Vaar! Med svævende Fied gaaer hans Vandring
Giennem det taagede Nord hen til sit straalende Hiem.
Stakket han hviler kun her, i den nysoplivede Eeglund;
Blomster trindt om sin Fod! Elskovslyren i Haand!
67 Skingrende Sangersker let omflagre den hvælvede Tinding,
Guldguul vægtige Lok bølger for duftende Vind.
Tyndtomringet han staaer, af Piger og barnlige Gubber,
Enkelte Ynglinger med, Mængden ham kold gaaer forbi;
Kalder ham haanlig et Barn, som sin Tid henødsler med Leeg kun,
Skjøndt i den fagre Glands dødkolde Jord han har klædt.
Hurtig han reiser sig da, da forlader han duftende Græsbænk,
Upaaskiønnet, useet, smiler han Veemod og gaaer;
Fulgt af Zefirernes Hær og af Blomster og siungende Fugle,
Let, som en Purpurskye svinder og dør i det Blatt.
Ak! paa en længere Vaar, paa *Historiens*, er han et Billed,
Aarlig et kort Monument, om den henvisnede Tid.
Ahnelser bringer han sødt i min Siel, de slumrende Kræfter
Vækkes, og yttre sig - ak! høist i en brændende Sang.
Som den indsluttede Siel, lyksalig ved sine Drømme,
Skotter med Sideblik kun til det nærværende Liv,
Saa den mystiske Dreng, som en fromthenilende Pilgrim,
Spottet af aandløse Flok, søger han Skoven og flyer.
Ængstlige Misforhold! O Høst i Høsten! du Gamle!
Kryst din vemodige Dug kiølt i mit brændende Saar!
68 Alt har din travle Hustrue, bekymret for vinterligt Forraad,
Plukket i rummelig Kurv Grenenes bugnende Frugt.
Langsomt ved din Stav nu bestiger du skaldede Viinbjerg,
Stirrer du taus og bleg paa den visne, den døde Natur.
Solen er dalet i Hav, tørt suser det aabnede Løvværk,
Aabent det bæver og koldt, streifet af Straalernes Skin.
Stiernen, som holdt sig i Somrens Larm ved den hvælvede Baggrund,
Triner nu glandsfuld frem, med sine dristige Blik.
Olding! o tryk til din Barm den berusede, drømmende Digter.

Grækernes Kraftliv svandt, med deres herligste Kunst,
Nordens Sværd dybt ruster i Graven og Harpen er brusten,
Ridderens brogede Skierf blegt er henfalmet og mør.
Ene Ruinerne staae, rundt om er Taushed og Kummer,
Enkelte døende Glimt tændes i Dunsterne kun.
Halvudslettede Billeder, rundt indhyllet' i Taage,
Svæver i Maanskin kun hen over den rygende Eng.
Kom da Ossian! kom! I Midnattens Favn, ved dens Lysning
Vil jeg klage med dig, ak! for at glemme Homer.
Ingen harmonisk Hal, hvor til Pillen sig Spydene læne,
69 Og hvor Rigdom og Kraft, Skønhed, er Strengenes Klang;
Ey den romantiske Glands, selv ey et Capel kun i Skoven,
Hvor den neddalende Sol rødmer til hellige Kors.
Nøgne Klipper og Nat, og Hundeglam kun og Rædsel!
Elvens fortvivlede Brag! Hornets vildthylende Klang!